

רע"פ 10020/16 - ברוך בן יוסף נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 10020/16

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: ברוך בן יוסף

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים (כב' השופט א' דורות), מיום
22.11.2016, בעפ"ת 58780-05-16

בשם המבקש: בעצמו
בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

החלטה

הבקשה שבכותרת הועברה לטיפול בעת האחרונה.

1. במסגרת הבקשה מתבקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' דורות) מיום 22.11.2016 בעפ"ת 58780-05-16, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' סגן הנשיא י' צימרמן) מיום 13.4.2016 בתת"ע 2354-05-15, אשר הרשיע את המבקש בעבירה של נהיגה ברכב תוך שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, עבירה לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות). במסגרת גזר הדין הושתו על המבקש קנס בסך 1,500 ש"ח או 15 ימי

מאסר תמורתו; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 14 ימים; פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך 3 שנים.

הרקע לבקשה

2. ביום 6.5.2016 הגישה המשיבה נגד המבקש כתב אישום לבית המשפט לתעבורה בירושלים, וזאת לאחר שביום 19.2.2015 הגיש המבקש בקשה להישפט, במסגרת דו"ח משטרה. על פי הדו"ח האמור, בתאריך 3.2.2015, בשעה 13:55, בשכונת רוממה בירושלים, שני שוטרים ששהו באותה העת בניידת משטרה, הבחינו במבקש מחזיק טלפון נייד בידו השמאלית בזמן שהרכב שבו נהג היה בתנועה. השוטרים כרזו למבקש ודרשו ממנו לעצור בצד הדרך, תוך שהם שומרים איתו על קשר עין עד לעצירתו של הרכב. נטען כי במועד האירוע היה יום בהיר והראות הייתה טובה.

3. לאחר שמיעת ראיות, ביום 13.4.2016 הרשיע בית משפט לתעבורה את המבקש בעבירה של נהיגה ברכב תוך שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית. גרסתם של השוטרים, אשר נתמכה בדו"ח נמצאה מהימנה. זאת בשם לב לכך שהאירוע התרחש בשעות היום, המרחק בין השוטרים למבקש היה קצר ולא נטען כי התקיים ליקוי כלשהו בשדה הראיה. בתוך כך, בית המשפט דחה את גרסת המבקש כי כלל לא השתמש במכשיר וכי כאשר החזיק את מכשיר הטלפון הנייד בידו, הרכב עמד ברמזור אדום ולא היה בתנועה. בית המשפט הוסיף וקבע, בבחינת למעלה מן הצורך, כי גם עמידה ברמזור אדום עולה לכדי ההגדרה של "רכב בתנועה" כנדרש בסעיף 28(ב) לתקנות. עוד הובהר כי על פי הוראות תקנה 28(ב) לתקנות האיסור חל אף על החזקה גרידא, ללא כל שימוש נוסף. בהתאם לאמור, באותו היום נגזר דינו של המבקש והושתו עליו העונשים שפורטו לעיל.

4. ביום 29.5.2016 הגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ערעור על פסק הדין, במסגרתו טען כי שגה בית משפט לתעבורה בכך שקבע כי עדויות השוטרים מהימנות עליו, למרות שלשיטתו הן היו רצופות סתירות. עוד נטען כי שגה בית משפט לתעבורה משלא קיבל את גרסתו כי הוא עמד ברמזור אדום. עוד טעה בית המשפט בקביעתו כי החזקת טלפון נייד עולה כדי שימוש בו, ובקביעתו כי גם רכב העומד ברמזור אדום ייחשב ל"רכב בתנועה".

5. מנגד טענה המשיבה כי יש לדחות את ערעורו של המבקש, הממוקד בעיקרו בהשגה על ממצאי עובדה ומהימנות. עוד נטען כי התקנה אוסרת במפורש הן על החזקת טלפון נייד והן על שימוש בו, בזמן הנהיגה.

6. ביום 22.11.2016 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש בקובעו בין היתר, כי אין מקום להתערב בממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו על ידי בית משפט לתעבורה. עוד נקבע כי תקנה 28(ב) לתקנות אוסרת גם על אחיזה בטלפון נייד, ועל כן אין צורך להוכיח שנעשה שימוש בטלפון נייד כדי להרשיעו בעבירה זו. בית המשפט המחוזי לא נדרש לשאלה האם עמידה ברמזור אדום עולה כדי הימצאותו של "רכב בתנועה", נוכח קביעתו של בית משפט לתעבורה כי בעת שהמבקש החזיק בטלפון הנייד בידו רכבו היה בנסיעה והוא לא עמד ברמזור אדום, כטענתו.

מכאן הבקשה שלפני.

טענות הצדדים

7. המבקש חוזר על טענותיו בערעור, ביניהן כי החזיק את המכשיר בעת שעמד באור אדום ולא בעת נסיעה, ומוסיף כי אחיזת טלפון נייד לא עולה כדי שימוש בו ולמעשה "איננה שונה מהחזקת כל עצם אחר בזמן הנהיגה". המבקש מכחיש שימוש במכשיר וטוען כי כדי שתגבש העבירה המנויה בתקנה 28(ב) לתקנות, צריכים להתקיים שני יסודות – החזקה ושימוש, ואילו לטענתו, בעניינו לא הוכח שנעשה שימוש בטלפון הנייד, וכי כל שעשה המבקש היה להזיז עצם שהפריע לו למהלכה התקין של הנהיגה, כפי שמתירה תקנה 28(א) סיפא לתקנות. לטענתו, אילו היה רוצה המחוקק להביא לכך שהתקנה תחייב בכל מקרה של החזקה, אזי היה המחוקק משתמש במילת הקישור "או", כך שלשון התקנה הייתה קובעת "לא יאחז טלפון... או ישתמש...".

8. המשיבה טוענת מנגד, כי חרף הכסות המשפטית שהמבקש מנסה לעטות לבקשתו, הבקשה ממוקדת בהשגה על ממצאי מהימנות ועובדה שנבחנו ונדחו על ידי שתי ערכאות, ולא קיימת הצדקה להתערב בהן ב"גלגול שלישי".

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה, בחומר שצורף לה ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

10. כידוע, בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינם של הצדדים הישירים להליך, או בנסיבות בהן מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 6313/17 לז"ר נ' מדינת ישראל (9.4.2018); רע"פ 5429/17 מנגדי נ' עיריית תל אביב (12.11.2017); רע"פ 1643/16 ביטון נ' מדינת ישראל (2.3.2016)). אלא שחרף ניסיונותיו של המבקש לשוות לבקשתו אצטלה עקרונית, הבקשה אינה נמנית על אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור. די בכך על מנת לדחות את הבקשה.

11. למעלה מן הנדרש, באשר לטענת המבקש כי הוא לא אחז במכשיר הטלפון הנייד בעת שרכבו היה בתנועה, אלא כאשר הרכב עמד ברמזור אדום, הרי שמדובר בהשגה על ממצאי מהימנות ועובדה שנדונו והוכרעו על ידי הערכאות קמא, לאחר שניתן אמון על ידי הערכאה המבררת בעדויות השוטרים. כידוע, לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאים כגון אלו, שכן הערכאה הדיונית היא שמתרשמת באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים ומן הראיות אשר הוצגו בפניה. דברים אלו נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בבקשה לדיון ב"גלגול שלישי" לפני בית משפט זה (רע"פ 8862/15 שליימוביץ' נ' מדינת ישראל (27.1.2016); רע"פ 796/13 רוישד נ' מדינת ישראל (14.3.2013); רע"פ 216/13 זלוב נ' מדינת ישראל (14.1.2013)).

12. זאת ועוד. המבקש לא הצביע על כל טעם המצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", בעוד שהפרשנות המוצעת על ידו להוראות תקנה 28 לתקנות, חסרה עיגון בלשון החוק (ראו והשוו: רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3) 305 (2009); רע"פ 5717/15 מדינת ישראל נ' פלוני (24.11.2015)). כפי שיפורט להלן, מקובלת עלי מסקנתו של בית המשפט המחוזי לפיה האחיזה בטלפון הנייד בזמן הנהיגה מהווה, כשלעצמה, עבירה לפי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות וכי אין כל צורך להוכיח מהו השימוש המסוים, אותו ביצע הנהג בטלפון בזמן הנהיגה ברכב.

13. תקנה 28 לתקנות קובעת כך:

"28. (א) נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.

(ב) (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;

"...

(ההדגשות אינן במקור - ד.מ.)

14. כידוע, נקודת המוצא לפרשנותו של חוק היא לשונו, ואין לקבל פרשנות אשר לא ניתן למצוא לה אחיזה בלשון החוק. רק כאשר הלשון מאפשרת כמה פירושים, או אז ייבחר מבין הפירושים השונים המשתמעים מלשון החוק, הפירוש אשר מגשים בצורה הטובה ביותר את תכלית דבר החקיקה (ע"מ 2775/01 ויטנר נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה "שרונים", פ"ד ס(2) 230 (2005); בג"צ 4562/92 ח"כ אליעזר זנדברג נ' רשות השידור, פ"ד נ(2) 793 (1996); אהרן ברק פרשנות במשפט כרך שני: פרשנות החקיקה 84-87 (1993)).

15. בענייננו, נוסח התקנה ברור ביותר ולפיו, בעת שהרכב בתנועה, הנוהג בו "לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם". המדובר בשני איסורים נפרדים ועצמאיים, כאשר לצד כל פעולה אסורה (אחיזה ושימוש) מופיע מושא האיסור (הטלפון). שני האיסורים אינם שלובים זה בזה ואינם מותנים זה בקיומו של זה, היינו - קיים איסור לאחוז בטלפון אף מבלי להשתמש בו (וראו גם: ע"א 2920/90 קופת חולים של ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 397, 409 (1993)). זאת ועוד, תקנה 28(ב) נועדה להוסיף על תקנה 28(א), שמטרתה להבטיח את החזקת ההגה או הכידון בשתי ידיים. תקנה 28(א) מאפשרת כאמור הסרת יד אחת מן ההגה או הכידון ככל שהדבר דרוש לצורך הבטחת פעולתו התקינה של הרכב, או לקיום כללי התנועה. לעומת זאת, תקנה 28(ב) מוסיפה איסור על תקנה 28(א) וקובעת כי בשום מקרה אין לאחוז בטלפון או להשתמש בו ללא דיבורית.

16. מסקנה זו אף מתחזקת ביתר שאת בבחינת תכלית התקנה, שכן אין ספק כי שני האיסורים נועדו למנוע את הפניית תשומת הלב מן הנהיגה וזאת הן בדרך של אחיזת הטלפון בעת הנהיגה והן בדרך של שימוש פעיל בו (וראו לעניין זה גם בפסיקת בתי המשפט המחוזיים: עפ"ת (חיפה) 6936-04-13 יהוד נ' מדינת ישראל (28.6.2013); תת"ע (ת"א) 3027-02-12 מדינת ישראל נ' אלוני (18.4.2013)). זאת, מאחר שאין ספק בכך שהן האחיזה והן השימוש בטלפון בעת הנהיגה פוגעים באופן ממשי ביכולתו של הנהג לנהוג באופן בטוח ומסכנים בכך את סביבתו, את עצמו ואת יתר משתמשי הדרך.

17. נוכח האמור לעיל, הבקשה נדחת. המבקש ישלם את הקנס שהוטל עליו ויפקיד את רישיונו וזאת עד ליום 22.5.2018. אם המבקש לא יפקיד את רישיונו, ייחשב כפסול מלנהוג, אך מניין ימי הפסילה יחל ממועד ההפקדה בלבד.

ניתנה היום, ט' באייר התשע"ח (24.4.2018).

ש ו פ ט
